

- PENA: Ναι, έτσι, απλά κι ωραία. (τραγουδάνε μαζί, συνοδεύει απλώς η Ρένα). Κάπου υπάρχει η αγάπη μου... (στο Στέφανο) Τ' άκουσες; Μα να το ξέρεις, σαν την βρω στ' ορκίζομαι ... (τραγουδιστά) Πως θα ντυθώ μες στ' άσπρα...
- ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Αχ, τι ωραία !!! Πέστε μας κάτι ακόμα, κυρία Ζέφη.
- MENIA και PENA: Αχ, ναι, πέστε μας κάτι ακόμα... (Ανάλογα με τις συνθήκες μπορούν ένα ή και δυο τραγούδια ακόμα). ('Αστα τα μαλλάκια σου ή κάτι τέτοιο)

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Θεοδότη και Μένια κάθονται κουβεντιάζοντας. Η Θεοδότη πλέκει)

ΘΕΟΔΟΤΗ: Και δεν μου λες, Μένια μου, πότε με το καλό τελειώνεις κι εσύ τις σπουδές σου; Να έρθεις ν' ανοίξεις ένα ιατρείο εδώ στον τόπο μας να γιατρέψεις και κανένα χριστιανό. Τούτος ο αγροτικός γιατρός που έχουμε... δεν μου φαίνεται πως λέει πολλά πράματα. 'Άσε που εμείς οι γυναίκες δεν πάμε...

MENIA: Γιατί δεν πάτε, θεία;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Ε, νέος άντρας να πάμε να γδυθούμε μπροστά του, ποια το κάνει; Μόνο σε μεγάλη ανάγκη μπορεί να το κάνει κανείς τέτοιο πράμα.

MENIA: Γιατί, καλέ θεία, θα σας φάει; 'Η νομίζεις ότι δεν έχει δει γυναίκα; (κάπως αστεία) Χώρια που εσείς οι... κάποιας ηλικίας δεν κινδυνεύετε... (γελάει). Και δεν μου λες, θεία, αν έρθω εγώ δεν θα δω τους άντρες; Ντροπή, παιδάκι μου!!!

ΘΕΟΔΟΤΗ: Στάσου, είμαι γιατρός έτσι; Έρχεται κάποιος, έχει πρόβλημα προστάτη, ας πούμε. Δεν θα κατεβάσει τα βρακιά του, να δω το μέρος, να το πιάσω, να δω αν χρειάζεται εγχείριση;

(σκέφτεται) Πώς σου ήρθε, παιδάκι μου, να γίνεις γιατρός; Δεν εύρισκες κανένα άλλο επάγγελμα;

MENIA: Θεία, τα έχω δει όλα, τα ξέρω όλα. Και πως είναι και πως δουλεύουνε. (γελάει) Δεν είναι τίποτα κακό. Μια μηχανή είναι το σώμα μας, μια θαυμάσια μηχανή που... Ε, κάποτε, κάπου χαλάει.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Δεν ξέρω, παιδάκι μου, δεν τα καταλαβαίνω. Ξέρω πως υπάρχουν ηθικά πράματα που πρέπει να τα σεβόμαστε.

MENIA:

Και δεν μου λες, θεία, αυτά τα ηθικά πράγματα είναι ανάμεσα στα σκέλια μας; Η ηθική του ατόμου είναι στο σώμα του ή στην καρδιά του; Κι η Θεοδώρα του Μαντέμη είναι ηθική, δεν έχει σηκώσει μάτια να κοιτάζει άντρα, αλλά τι είναι στην ψυχή; Στρίγγλα. Και ψεύτρα και συκοφάντρα. Είναι λοιπόν ηθική και τίμια γι' αυτό;

ΘΕΟΔΟΤΗ:

Δεν ξέρω, παιδάκι μου, έτσι τα βρήκαμε, έτσι τα ζήσαμε. 'Άμα σέβεσαι ορισμένα πράγματα νοιώθεις καλά και με το Θεό και με τη συνείδησή σου. (σηκώνεται, της έχει τελειώσει το μαλλί) Στάσου να φέρω μαλλί μου τελείωσε το κουβάρι.

MENIA:

Κι εγώ θα πάω ως τη σκάλα. (φεύγει μέσα η Θεοδότη. Μένια μονολογεί) Αχ, βρε θεία, ωραίος ο ηθικός σου κόσμος αλλά... πώς να το πω....να... ετεροχρονισμένος. (γελάει και σοβαρεύεται πάλι). Κι όμως, τόσο αυστηρή στις αρχές της και τόσο γεμάτη κατανόηση και καλοσύνη... Και τόση ανοχή για τους άλλους. (έρχεται η Ασημίνα μ' ένα καλαθάκι, λιβάνι και κεριά, ντυμένη φανταχτερά). Καλώς την, καλώς την. Βλέπω στις ομορφιές σου είσαι πάλι σήμερα. Και τι ωραία χρώματα...

ΑΣΗΜΙΝΑ:

Ναι, όλοι μου το λένε πως είμαι νέα κι όμορφη. (καμαρώνει)

MENIA:

Κάθισε, η θεία μπήκε μέσα να πάρει μαλλί. Θα έρθει όπου να 'ναι, εγώ θα πάω μέχρι την πλατεία. (έρχεται η Θεοδότη) Να την, θεία, εγώ πάω.

ΘΕΟΔΟΤΗ:

Μην αργήσεις. (στην Ασημίνα) Καλώς την. Κάθισε, Ασημίνα, πώς από 'δω;

ΑΣΗΜΙΝΑ:

Να περνούσα, εντελώς τυχαία κι είπα να σου πω ένα γεια σου. Τα έμαθες τα νέα; Τα έμαθες; Για το Μαθιό λέω. Σου λέει χθες βράδυ είχανε μαζευτεί όλοι οι παλιόφιλοι, στου Ξενοφώντα για χάρη του και τρώγανε και πίνανε. Ο Αλέξης, ο Χαρίλαος, ο Διαγώρας, ο Διονύσης, ο Ανάργυρος, ο Γιάννης, όλοι οι παιδικοί του φίλοι και ήρθαν τόσο στο κέφι που ο Μαθιός σηκώθηκε και χόρεψε μπάλο. Χόρευε σαν παλικαράκι, σου λέει.

ΘΕΟΔΟΤΗ:

Να 'ναι καλά ο άνθρωπος. Γιατί να μη χαρεί τώρα που γύρισε στον τόπο του, ξαναβρίσκει τον παλιό εαυτό του, τους φίλους του.

ΑΣΗΜΙΝΑ:

Λένε πως ήρθε για πάντα. Και πως σκοπεύει να παντρευτεί κιόλας.

ΘΕΟΔΟΤΗ:

Γιατί όχι. Για τον άντρα ποτέ δεν είναι αργά. Μόνο για τον άντρα, εσύ δεν ενδιαφέρεσαι;

ΑΣΗΜΙΝΑ:

(ξαφνιάζεται) Τι θες να πεις, Ασημίνα;

ΘΕΟΔΟΤΗ:

Τίποτα, να λέω... Κάποτε ενδιαφερότανε για σένα ο Μαθιός.

ΘΕΟΔΟΤΗ:

Ε, κάποτε... ίσως... δεν ξέρω. Τώρα γεράσαμε, Ασημίνα, δεν το κατάλαβες ακόμα;

ΑΣΗΜΙΝΑ:

Δηλαδή... αν σε ζητήσει, το αποκλείεις;

ΘΕΟΔΟΤΗ:

Για τέτοια είμαστε τώρα, Ασημίνα μου;

ΑΣΗΜΙΝΑ:

Είπα κι εγώ. Η Θεοδότη, να κάνει τέτοια πράματα στην ηλικία της.

ΘΕΟΔΟΤΗ:

Εσύ τι θα κάνεις αν σε ζητήσει;

ΑΣΗΜΙΝΑ:

Εγώ... δεν ξέρω... δεν το σκέφτηκα ακόμα... Ε, βλέπεις κι η μοναξιά δεν είναι καλή. Αφού δεν μου έδωσε ο Θεός παιδιά κι έχασα και τον άντρα μου τόσο νωρίς...

ΘΕΟΔΟΤΗ:

Και δεν μου λες, εγώ στην ηλικία μου, εσύ πόσων χρονών είσαι; Μαζί δεν πηγαίναμε σχολείο;

ΑΣΗΜΙΝΑ:

Ναι, δεν λέω... αλλά, Θεοδότη μου, όχι πως θα το παινευτώ, αλλά εγώ διατηρούμαι... Έχω και το σωματικό μου (περνάει τα χέρια της πάνω στο σώμα της σαν να δειξει τις γραμμές της). Πώς να το κάνουμε, εσύ είσαι γιαγιά εγώ είμαι σαν κορίτσι.